

БОЛНОГЛЕДАЧКАТА

/ работно заглавие /

Събуди се с усещането за студ. Като че ръцете и краката му бяха премръзнали, носът зачервен, а лицето мокро от хапещите целувки на снежните пеперуди кацнали по него. Още не беше излязъл от съня си и снегът, покрил калдаръма на стария град, хрущеше под стъпките, в светлините на уличните лампи танцуваха и се гонеха снежинки, падаха тихо и покриваха раменете им. Вървяха ръка за ръка с неизменното момиче от сънищата му, а гласовете и смехът им се изсипваха като сребърни звънчета в студената нощ. От време на време спираха и момичето поднасяше меките си и посинели от студа устни за целувка. Тъмнорусите коси, разпилени по раменете, и шапката на главата ѝ бяха отрупани със сняг, а горната част на лицето не се виждаше – вместо нея само едно мъгливо петно без очи.

Много пъти беше сънувал косите ѝ – огрени от слънцето, развявани от вятъра, мокри от дъжда или разпилени като коприна по възглавницата му. Хиляди пъти беше усещал мекотата и сладостта на устните ѝ – всяко парченце от тялото му носеше белега от целувките им. Познаваше пищната твърдост на гърдите ѝ, съблазнителните извивки на тялото, дивата нежност на ръцете, игривите трели на гласа и сребърните звънчета на смеха ѝ. Само горната част на лицето и очите ѝ никога не се виждаха. Докосваше ги, целуваше ги, но никога не можеше да ги види. ..

Започна да измисля и да рисува тази част от нея, защото я искаше цяла и завършена и мечтаеше да се огледа в очите ѝ, но всички лица, които нарисува, нямаха нищо общо с това, което познаваше от нея, и нито едно не беше нейното. Знаеше, че зад мъгливото петно има очи - много по-различни и по-истински от тези, които въображението и ръката му на художник могат да нарисуват.

Марио отдавна престана да се пита кое е момичето от сънищата му и защо не вижда лицето ѝ. Така беше свикнал да живее насън с нея, че я усещаше до себе си и когато е буден. Често сам си се надсмиваше: „Хе-хе, личи си, че отдавна не си докосвал жена, старче, щом все това измислено момиче сънуваш!“ Поне да беше сигурен, че е измислено, но не беше! Знаеше, че това момиче без лице го е имало някога в

живота му и той просто го е забравил. В съня си до нея Марио беше много млад, и по-чист, и по-малко циничен, не уморен ... и напълно здрав.

Отметна завивката и старите му приятелки се обадиха - болката в слепоочията от червеното вино снощи и всички болки от катастрофата, която напомняше за себе си всяка сутрин през последните пет години от живота му.

Винаги беше мразил неистово автомобили. Вбесяваше се от шума и миризмата на изгорелите газове, от безкрайните задръствания... Возеше се колкото може по-рядко, когато пресичаше улиците, се оглеждаше на четири... и точно на него се случи, без никакъв спомен.

Когато се събуди в болницата, изобщо не можеше да повярва, че автомобил е причината да е там. Всичко друго можеше да си представи - инсулт, инфаркт, дори мълния да го беше поразила или да е станал жертва на отвличане от извънземни, но не...

Автомобил връхлетял върху него, както си вървял по тротоара с няколко платна под мишница...

Готвеше поредната си изложба. Виждаше в главата си новите картини и нямаше търпение да ги излее върху платната, които току-що беше купил.

И тогава го е връхлетяло онова безсмислено чудовище, за да прати по дяволите целия му по-нататъшен живот .

„Нещо не е наред тази сутрин – промърмори, ставайки с досада от леглото - Къде ли се е дянал Азazel? Кой знае каква беля е направил пак и сега се крие гузен някъде?“

Всяка сутрин големият черен котарак го дебнеше да се размърда под завивките и скачаше при него, за да завре влажната си и любопитна муцунка в лицето му. След това се сгушваше в скута му и слушаше плановете за деня :

- Сега ще станем, дяволе, ти ще изпиеш млякото си и няма да ми пречиш, защото аз трябва да прегледам пощата си и после ще

рисуваме. Ако Лина излезе да пазарува, ще поработим върху портрета, който е скрит горе в галерията под стария чаршаф. Гледаш го ти, Азazel, този портрет, сякаш ще грабнеш четката от ръцете ми и ще го дорисуваш. И защо не го направиш наистина, щом аз тъй и тъй все не успявам? Или Лина се връща по-рано и трябва да го крием, или стоя пред платното и нещо ми убягва – търся и все не мога да го намеря и уловя.

Не си спомняше вече защо и как реши да рисува портрет на Лина, но много добре помнеше кога и къде я видя за първи път самата нея.

Марио вървеше през дълъг и тесен тунел. Зад гърба му извираше светлина – не като от огромен и мощен прожектор, а много по-ярка. Тази светлина изсичаше силуета му на фона на тъмнината пред него – като на екран. Той вървеше след този свой силует – бавно, без желание, изкушаван от мисълта да се обърне и да хукне през глава към светлината, но точно тази светлина го тикаше напред – към тъмното, но някак си познато място. И той, клатушкайки се, влачеше крака след силуета си. Явно много се беше уморил, защото се озова легнал в тясно и твърдо легло, а една непозната жена с повехнало лице, много тъжни очи и отпуснати рамене стискаше ръката му и свела глава надолу, шепнеше нещо.

Отвори се врата и влезе още една жена – в бяла престилка. Приблужи до него, кой знае защо светна с фенерче в очите му и погледна в тях. Усмивната говореше нещо, което той не чу, след това посочи към първата жена и каза:

-а това е Лина – болногледачката ви.

Доста време му трябваше, за да осъзнае къде е, и защо му е болногледачка, та изобщо не можеше да мисли коя е тя и как се е появила. Мисленето беше изтикано на съвсем заден план от болката, ужаса и отчаянието, когато разбра какво точно се е случило, а в какво състояние е той самият, тепърва щеше да научава.

Марио по цели дни мълчеше, вперил поглед в тавана на стерилната болнична стая, но като отвореше устата си да говори, сякаш без да си поема дъх, никой не можеше да го спре. Често нощем нещо

здрaво хващаше гърлото му и го душеше, а едри сълзи се стичаха по лицето му и това беше най-страшното. Една нежна ръка попиваше тези сълзи, един дълбок глас шепнеше успокояващи думи, мили и галювни, все едно говореше на дете.

Няколко месеца прекара в проклетата болница, вързан като животно за гадните машинарии, безпомощен, унизен, често скимтящ от болка и най-вече от безсилие. Вече не помнеше колко пъти го изкарваха заедно с леглото от стаята само за да го закарат до друга, на вратата на която пишеше „Операционен блок“. Зад тази врата с ужасен надпис той изчезваше някъде в нищото, а когато отвореше очи, отново беше в стаята си, където болногледачката държеше ръката му.

Сигурно това беше основното ѝ задължение – да държи ръката му, и то отнемаше по-голямата част от времето ѝ. През другата част тя го хранеше, преобличаше, помагаше му за физиологичните нужди – това последното срина всичките му остатъци от гордост и прати по дяволите целия му имидж на интересен, харесван и ухажван мъж, на известен и уважаван художник.

Странно е, че работното време на болногледачката никога не свършваше. Тя почти не говореше, освен когато я попита за нещо. В първите седмици му четеше, а когато свалиха от него част от машинариите и вече можеше да чете сам, започна да купува и да му носи книгите, които ѝ поръчваше.

Дойде денят, в който излезе, изкараха го по-точно, от болницата – на инвалидната количка, която още доста време щеше да е част от него. Да си признае честно, тогава Марио си мислеше, че тази количка ще е част от него завинаги.

Линейката ги откара до ателието. Макар и трудно, Лина успя някак си да избути количката по рампата и след това в асансьора. Когато отключи вратата на старото си ателие, облекчено въздъхна, че най-после си е у дома. Направиха му впечатление някои промени – новите пердета, дамаската на диваните, окачените по стените картини – обикновено си стояха облежани по всички възможни места. Предположи, че сестра му се е погрижила и после забрави за това.

Беше си у дома, в своя свят –сред книгите и картините си– само дето не беше той самият, а някаква човешка останка, която идея си нямаше как ще се живее от сега нататък, а и за какво...

Последваха месеци борба с болката, с отчаянието, с пълната безпомощност да се справя и с най-елементарните за здрав човек неща, с кошмарните рехабилитационни процедури, в които дълго време не виждаше никакъв смисъл, с масажите, равносилни на инквизиция от здравите и силни ръце на болногледачката. Единственото му желание беше да се добере някак си до голямата тераса и да скочи от нея. Силно се надяваше пет етажа да са напълно достатъчни...

Докато не разбра, че Лина винаги държи заключена вратата към тази спасителна тераса, а ключът е скрит в дън земя.

И този изход му беше отнела, проклетницата!

Мразеше я! Не толкова за това, че е изцяло зависим от нея, а защото тя здраво го беше вързала за живота. Вкопчила се беше в идеята да го вдигне от инвалидния стол, да сглоби отломките и да направи от тях пак същия човек, който беше, преди онова ламаринено чудовище да го размаже по тротоара.

Марио така и нищо не успя да научи за Лина и нейното минало. Като че беше се появила от нищото или от друга планета и кацнала направо до леглото му в болничната стая. Никой не я търсеше по телефона, никога никъде не заминаваше. Отиваше само да пазарува и пак се връщаше до него. В болницата често се чудеше кога и къде спи, защото по всяко време, щом отвореше очи, тя беше неизменно до него. Попита я веднъж, дали има близки. Тя трепна, помисли малко и каза:

- Да! Само един. ..– и притисна ръка до гърдите си.

Когато го изписаха от болницата, Лина се настани в една малка ниша в ателието му, а целият ѝ багаж беше събран в един стар сак. Понякога го обземаха страхове, че може да открадне нещо, друг път си представяше, че е убийца, и по цели нощи не смееше да мигне, очаквайки да чуе прокрадващи се към леглото му стъпки, но нищо такова не се случваше.

Болногледачката влизаше в стаята ,за да му даде лекарствата, да го завие, да затвори прозореца, да донесе вода или книга, да угаси лампата или да го попита как е и от какво има нужда. И , естествено, никога не държеше в ръцете си нож или друго оръжие. Марио знаеше, че страхът му е смешен и всички съмнения за престъпната същност на Лина са плод единствено на въображението и изострените му нерви, но кошмарите го преследваха доста време.

В крайна сметка се успокои и прие Лина като самотна душа, която се е посветила на грижа за другите. Истински късметчо беше той с тази болногледачка – единственото хубаво нещо, което му се беше случило напоследък...

„Но къде е Азazel , по дяволите?!...“ – Бяха го намерили с Лина на улицата при една от първите си разходки . Марио категорично отказа да излиза с инвалидната количка, но когато най-после стана от нея, церберът Лина всеки ден държеше да се разхождат и той, мърморейки, се помъкваше пред нея с патериците. На втория или третия ден чуха жално мяукане и го видяха – малко, цялото черно и мърляво, куцукаше насреща им на три лапички. Лина клекна, взе го в ръцете си и както си беше омърляно, го притисна до бузата си. Тогава Марио за пръв път видя някакво блясъче в очите ѝ и бледичка усмивка.

- Май имаш слабост към инвалиди ?! – заяде я той.

Тя го погледна- усмивката ѝ беше изчезнала и след няколко секунди мълчание каза:

- Да видим кой от двама ви пръв ще проходи?! – Трябваше да се съревновава с едно мърляво коте, мамка му!

Трудно съревнование се оказа – не само кой ще проходи пръв, но и кой ще обсеби вниманието и грижите на Лина- и двамата нямаха равни на себе си по обсебване.

Лина му измисли смешното име Пикси, но Марио настояваше, че един черен котарак трябва да има име на демон и го нарече Азazel – като демонът на пустинята, който научил мъжете да воюват, а жените да овладеят изкуството на измамата и ги съблазнил да забравят Бога. Лина

така и не прие това демонско име за своя любимец и го наричаше просто Дяволче.

Марио изостана доста в прохождането. Азazel отдавна тичаше на четири здрави лапи из ателието и правеше куп поразии, когато той най - после се оттърва първо от едната патерица, а после и от другата. Вкъщи продължаваше да се тътрузи, да се вайка и самосъжاليا, но при ежедневните им дълги разходки стъпваше все по наперено, че дори и се оглеждаше във витрините като върви.

След това дойде поредната битка. Не беше хващал четка от преди катастрофата и дори не поглеждаше картините си. Лина му купи нови платна, бои, четки, шпатули – всичко си стоеше подредено на статива и масичката до него, но той дори не поглеждаше натам. Често снимаха когато се разхождаха из града , и тя беше сложила на видно място най-интересните снимки с идеята да провокира желанието му да рисува, но това желание беше погребано някъде дълбоко.

Марио четеше много, спеше много, гледаше футболни мачове и филми, в които се случва нещо, ровеше се в компютъра или с часове стоеше долу в кафенето до блока, но към четката не посягаше.

Една сутрин Лина сърдито му тропна чашата с кафето и каза:

- Никакъв художник не си ти!

Той скочи като ужилен срещу нея – идваше му да я удари. Трескаво започна да говори – за изложбите, за интервютата и наградите си, за интереса към картините му.... Тя го остави да се наговори до посиняване и когато най-после Марио млъкна задъхан, му каза:

- В същите тези интервюта ти неведнъж си казвал, че истински художник не е този, който се е научил добре да рисува. Истински художник е този, който не може да живее без да рисува. .. А ти доста добре си живееш от дълго време.

Лина захлопна вратата и излезе.

Когато беше изговорил зад гърба й всички „мили“ думички , които дойдоха на езика му по адрес на тази безпощадница, Марио хвана четката.

Едва когато стана време за вечеря, осъзна, че онази досадна жена не се е появявала цял ден. Дотогава беше погълнат от новата картина – първата от толкова дълго време.

Почака още малко, надявайки се, че Лина ще се появи и ще започне да подрежда масата, но нея я нямаше. Дали не очакваше да я потърси? Откакто Марио стъпи на краката си и вече нямаше нужда от денонощни грижи, тя живееше под наем в апартамента под ателието.

В крайна сметка седна да вечеря сам, измъквайки се с мисълта, че до сутринта ще ѝ е минало и тя сама ще се появи. А и беше доволен, че има с какво да се похвали - още една битка беше спечелена.

Едва когато престана да бъде зависим от нея, Марио оцени истински присъствието на Лина в живота си. Естествено, че му харесваше да обсебва вниманието ѝ, да е обгрижван, глезен и завиван с меко одеалце и често злоупотребяваше, преиграваше, търсеше съчувствието и помощта ѝ дори за елементарни неща.

Тя много добре разбираше хитруванията му, правеше се, че се е хванала и уж играе по неговата свирка, но и твърде често го пращаше по дяволите.

Лина го оставяше да се занимава само с важните за него неща - интересни и приятни, а онова, което трябваше да се прави, но не му доставяше удоволствие, го поемаше тя и много добре се справяше с всичко. Не само с домакинските занимания и пазаруването, но и с организацията на изложбите и представянията, преговорите с галеристи и клиенти, уреждаше срещите му с журналисти, поемаше телефонните обаждания ... Марио открай време мразеше да говори по телефона.

Но най-хубавото беше, че Лина се интересуваше от всичко, свързано с него, че може с часове да си говори с нея и все не му стига.

Нещо не беше наред тази сутрин. Марио седна на компютъра и посегна за кафето си, но голямата черна чаша димящо кафе със сметана и захар я нямаше на бюрото до клавиатурата.

„Странно – Лина не е идвала все още.“ – Стана да си сложи вода за кафе и се качи в галерията да свали скрития портрет. Имаше още работа по

него. Дебнеше сутрините, когато Лина беше заета с нещо навън, и работеше по него. Знаеше, че тя няма да е във възторг, че я рисува и затова го правеше скришом, като все пак се надяваше, когато види портрета завършен, да успее да я омилостиви някак си, пък може и да я зарадва.

Много мислеше по този портрет – беше предал малко властната и строгичка осанка и издълбал твърде безмилостно следите на времето по лицето ѝ – това още като ученик го правеше, докато рисуваше портрета на баба си, и баща му все го упрекуваше, че не трябва да е толкова жесток с лицата, които рисува – особено с жените. Само нещо в очите му убягваше. Не искаше да рисува уморените, тъжни и някак угаснали очи на Лина, в които само понякога се появяваше бледа усмивка. Искеше да надникне зад завесата на времето и да нарисува тези очи млади, усмихнати, пълни с живот и блясък.

Сложи портрета на статива и грабна четката – усещаше, че днес ще се получи. Ръката му работеше сама-отделно от мисълта, и умело се движеше по платното. Още малко и тези очи, които го измъчваха от толкова време, щяха да прогледнат. Само още няколко движения с четката...

Изведнъж Марио замръзна, втренчил поглед в току-що прогледналия портрет. Главата му избухна като бомба. Не можеше да помръдне – взираше се в тези очи, излезли изпод четката му, и все повече потъваше в тях. Чу се да шепне:

- „Не може да бъде! Не....“

Най-после ги беше видял ... очите на момичето от сънищата му... и не само.... Беше си спомнил ...

С два скока се намери пред чекмеджето, в което стояха затворени спомените от младостта, и трескаво започна да рови сред пожълтели писма, поздравителни картички, избелели снимки... Ядосваше се, че не открива това, което търси, и разпиляваше наоколо късчетата от своето минало...

Най-после ... в ръката си държеше снимка... с лицето, което толкова време се опитваше да види в сънищата си. Две щастливи пъстри очи

надничаха от там- усмихнати, с палави пламъчета в тях, нежни и добри...

Обърна снимката и прочете: „Не искам да ме помниш! Нека бъде най-хубавото нещо в живота ти- преживяно и забравено! С обич – Цветелина.“

Притисна старата снимка до устните си и , останал без сили, се тръшна на дивана. ...

Забравил го беше, проклетникът! Едно от най – хубавите неща в живота му – Цветето на ранната му младост – преди повече от четирдесет години!

Тя го обичаше с такава силна, изпепеляваща, самоубийствена любов... Тази любов извираше от очите , от устните и ръцете, от цялата ѝ същност, беше едно огромно кълбо от нежност, което го обгръщаше отвсякъде... В прегръдките ѝ се чувстваше като Бог! ... И се държеше като Бог...

И той я обичаше по някакъв си свой начин. Имаше нужда от нея, бързаше към нея, най-вече в трудни моменти, за да се зареди със сила от нежността ѝ... Обаждаше се откъде ли не, за да я повика при себе си, и тя пътуваше стотици километри към него, поглъщаше го с блестящите си очи и се отдаваше цялата – със сърце, душа и тяло на всеки миг...

Много млад беше Марио тогава и много предизвикателства имаше пред себе си, Цветелина и безкрайната нежност в очите ѝ не бяха предизвикателство – те бяха дар от Бога. Много по-късно щеше да научи, че мъжът цени само това, за което си плаща по един или друг начин, а онова, което получава даром, за него няма никаква стойност.

Много жени имаше около него, чиито устни искаше да целуне, да люби телата им, да притежава сърцата и душите им. Това последното беше най-голямото предизвикателство. Вече владееше изцяло една жена без никакви усилия и не искаше да се задоволи с по-малко, затова търсеше рецептата, правилния път към завладяването на

женското сърце. Заедно с любовта си, човек ни дава безгранична власт над себе си- Марио вече беше изпитал тази власт , но жадуваше за още от нея и искаше да бъде завоевател.

Докато обмисляше стратегии за тоталното завоюване на женски сърца, самият той няколко пъти стана жертва на любовните стратегии на жените и тогава опозна обратната страна на медала. Защото, както е казал един мъдър човек преди време – във всяка любов единият обича, а другият благоволява да се остави да бъде обичан... и тежко и горко на първия!

Излезе изцеден от брака си – емоционално, психически, че и финансово. Жената, за която мислеше, че всички му завиждат, здраво място не остави по него. Животът му с нея беше непрестанни военни действия на първа фронтова линия. След като най-после успя да я изпрати по живо, по здраво при майка ѝ, военните действия се прехвърлиха в тила на врага. ..

Тогава дойде голямата му любов! Тази, заради която най- после реши да се раздели окончателно с дългогодишния си фронтови противник. Беше като замаян от новите чувства – девет планини можеше да премине пеш заради нея и поне една наистина премина, но в края на дългия път не го чакаше така желаното тихо щастие, а едно огромно разочарование, което много време след това се опитваше да удави в чашите с водка.

Много жени минаха през живота му – идваха с огромни обещания в очите и си тръгваха с пълни куфари дрешки и обувки, със скъпо бижу или с някоя негова картина под мишница. Това бяха жени, които знаят какво искат – някои да го оженят за себе си, други да ти въведе в определени среди и да ги представи на разни хора, имаше и такива, които просто ценяха добрия секс, доброто вино и умните мъже. Най- често си тръгваше той самият – без да формулира причина – просто беше престанало да му бъде интересно.

Помнеше всичките тези жени – всяка подробност, всеки детайл и само една от тях беше забравил- момичето от снимката, която сега стискаше в ръката си.

Непрекъснато говореше на Лина за тези жени- още там в болницата, когато беше напълно безпомощен и изцяло зависим от ръцете ѝ. Денем и нощем разказваше за принцесите на живота си, за местата, на които ги беше водил, за разговорите. Описваше телата и дрехите им, играчките им в леглото... Говореше с часове, за да забрави своята безпомощност и поне в мислите си отново да бъде здрав, млад, силен и желан. Задушаваше болката от настоящето, като си припомняше на глас хубавите моменти от миналото. Преживяваше отново бурния си живот, защото мислеше, че се сбoguва с него. Докато Лина го къпеше като бебе, преобличаше и хранеше, той безжалостно ѝ описваше безкрайните си любовни приключения. Тогава сам се чудеше защо е толкова жесток към себе си и едва сега осъзна, към кого наистина е бил жесток.

Сега ѝ беше бесен на тази... на тазиии.....! Защо още тогава в болницата Лина не го беше треснала с подлогата по омотаната с бинтове глава, да го беше принудила да прогледне , да си спомни...Но не...

Тази отдавна повяхнала жена, със силни, но нежни ръце и тъжни очи слушаше безкрайните му истории за измислени принцеси, докато оправяше завивките, подаваше му чаша с вода, хранеше го с лъжичка в устата или подпъхваше възглавници под главата му- да му е по-удобно.

После по време на разходките им Марио продължаваше да ѝ разказва по коя улица с коя принцеса е минавал и с каква рокля е била облечена тя Пфффффф!

Да беше му ритнала патериците тогава, вместо да го подкрепя да не се спъне някъде той- слепецът безумен! Б-о-л-н-о-г-л-е-д-а-ч-к-а!

Марио отдавна беше здрав, отдавна нямаше нужда някой да му дава лекарствата и да оправя възглавниците зад гърба му, но когато вдигаше телефона, Лина казваше: „Аз съм болногледачката му...“ Докато не я скастри веднъж...

За него тя отдавна беше най-близкият му човек, първата, която виждаше новите му картини, тази, на която разказваше прочетените книги, обсъждаше изложбите и интервютата си, споделяше трапезата и

спомените /ooo, колко избирателни се оказаха тези спомени! /, плановете и цялото си свободно време – всичко... без леглото си.... „Голяма грешка, старче ! Защото, ако и него беше споделял, може би отдавна всичко щеше да е дошло на мястото си.“

Много неща беше Лина за него... Само дете не беше й ги казал... А той какво беше за нея? За какво си мислеше тя, когато късно вечер слизаше в наетия апартамент на долния етаж, където Марио никога не беше стъпвал? Какво ставаше в душата й, докато слушаше за всички онези жени, без никога да чуе своето собствено име?

Само тяхната приказка той никога не й разказа, защото... Ами - защото я беше забравил.

Цветелина я беше изтрила от паметта му с последното си желание, преди да престане да бъде част от живота му. Тя самата помнеше тази приказка и цял живот я е носила в себе си, затова когато Марио премина обратно през тунела, тя го чакаше там – до леглото му в болничната стая.

Той гледаше старата снимка в ръката си, главата му се пръскаше от мисли, а зъбите го боляха от стискане.

Нищо не беше наред тази сутрин. Сети се за отдавна изврялата вода за кафето и тръгна да изключи котлона. Погледа му се спря на отворения прозорец - в мрежата против комари зееше грозно разкъсана дупка. ..

„Азazel! „– мисълта като ток премина през него – отдолу имаше цели пет етажа!

Тогава чу драскане и зверско мяукане, което приближаваше. След секунди черната глава на Азazel се подаде през дупката. Огромният котарак като истински демон на пустинята скочи в стаята, хвърли се върху него с грозно мяукане , а после хукна към вратата и неистово задраска по нея. Марио отвори вратата и котаракът вече тичаше по стълбите – ново драскане по вратата на апартамента на долния етаж. Без никаква мисъл в главата и с пребледняло от ужас лице Марио хукна след него и само с два удара на рамото си разби заключената врата. На фотьойла до прозореца лежеше Лина – неподвижна, с грозно сгърчено от болка лице и силно притискаше ръце към гърдите си. Той се хвърли

към нея... И в този миг тя разбра, че Марио най-после си е спомнил ... след четирдесет години.

Докато чакаше да чуе сирените на линейката, Марио обсипваше с целувки ръцете ѝ и се молеше. Никога не беше правил това в живота си, но сега беше свел глава, също като Лина тогава в болницата, и шепнеше молитви, които идваха от дълбините на душата му, а на пода край тях като мъртви птици лежах няколко отдавна пожълтели писма, написани с неговия почерк.